

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 31 Ἰουλίου 1921

ΑΡΙΘ. 742 (ΦΥΛ. 3)

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΚΑΡΔΙΑΣ ΞΑΝΑΘΙΣΜΑ»

## ΤΑ ΠΙΟ ΓΛΥΚΑ ΦΙΛΙΑ

Τὰ πιὸ γλυκὰ φιλιά,  
Τὰ πιὸ γλυκὰ λογάκια,  
Δὲν πῆρες στὰ μαλλιά,  
Δὲ σ' ἔαπα μὲς σταυτιάκια.

Τὰ πιὸ γλυκὰ φιλιά  
Σοῦ τᾶδωσε ἡ ματιά μου,  
Ὅταν χωρὶς μιλιὰ  
Σ' ἔχαν' ἀπὸ κοντὰ μου.

Κ' ἡ δόλιχ μου ἡ καρδιά  
Τὰ πιὸ γλυκὰ λογάκια,  
Σ' τὰ λέει κάθε βραδιά  
Κι ἀκοῦνε τὰ στεργάκια.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

## ΕΝΑ ΠΙΑΝΟ

Νύχτα. Μόνο ἓνα πιάνο  
Θλιβερὰ τραγουδεῖ:  
«Ἀχ! γιὰ σὲ θὰ πεθάνω,  
Λυπημένο παιδί».

Τοῦ καημοῦ πῶς ταράζει  
Ὁ λυγμὸς τοὺς ἀχούς:  
«Ἡ καρδιά μου σπαράζει  
Κ' ἐσὺ πιά δὲ μ' ἀκοῦς».

Τρόμος χάρου πλανιέται.  
Στῆς νυχτὸς τὴν ἐρημίαν:  
«Φεύγει ἡ σκέψη μου, σιέεται  
Σὰ φτωγὴ καλαμιά».

Ω. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

## Ο ΚΡΥΦΙΟΣ ΠΟΝΟΣ

Χαριζόμενο στῆς ζωῆς μου τὸ σύντροφο

Ὁ πόνος τότε λέγεται, σὰν εἶναι κρύφιος πόνος,  
ποὺ ὁ κάθε ἄνθρωπος περνᾷ στῆς νιότης του τὴ λαύρα  
σὰν εἶναι διαβατάρικος, συνηθισμένος πόνος,  
κ' εἶναι γιὰ μάτια γαλανὰ, κ' εἶναι γιὰ μάτια μαῦρα.

Μονάχα τότε λέγεται, σὰν εἶναι γιὰ χειλάνια,  
ποὺ σφαλίστὰ κι ἀδιάφορα γροικοῦν τὸν ἔρωτά μας,  
γιὰ μιὰ καρδιά σκληρὴ καρδιά, ποὺ τὰ γλυκὰ λογάκια  
δὲν τὴ μεθοῦν, ποὺ ἀδιάκοπα τῆς τραγουδᾷ ἡ καρδιά  
(μας).

Ὁ πόνος τότε λέγεται καὶ συντροφιά γυρεύει  
ὁμως, σὰν εἶναι γιὰ καρδιά νεοαἰδογεννημένη,  
ποὺ ἀφοῦ τρελὰ σ' ἀγάπαγεν, ἄλλη καρδιά πλανεῖται,  
τότε κρυφὸς ὁ πόνος σου, βαθὺς, βαθὺς ὡς μένει!..

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠ. ΜΩΡΕΣ

## ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

### Η ΒΡΟΧΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Henry Wadsworth Longfellow

Μονότονη καὶ σκοτεινὴ καὶ κρύα εἶν' ἡ μέρα,  
Πέφτει βροχὴ κι ἀκούραστη εἶν' ἡ πνοὴ τ' ἀγέρα,  
Τὸ κλῆμ' ἀκόμα σέρονται σ' ἐρείπια μουχλιασμένα,  
Μὰ κάθε φύσημα σκορπᾷ καὶ φύλλα μαραμένα,  
Καὶ κρύα καὶ μονότονη καὶ σκοῦρα εἶν' ἡ μέρα...

Μονότονη καὶ σκοτεινὴ καὶ κρύα ἡ ζωὴ μου,  
Πέφτει βροχὴ κι ὁ ἄνεμος ταράζει τὴν ψυχὴ μου,  
Οἱ λογισμοί μου σέρονονται σὲ χρόνια περασμένα,  
Ἀλλὰ τὰ ὄνειρα σκορποῦν τῆς νιότης πεθαμένα.  
Κ' οἱ μέρες μου μονότονες φεύγουν κι αὐτὲς μαζί μου.

Γιὰ λίγο πάψε νὰ βογγᾷ, καρδιά μου πονεμένη,  
Καὶ πῖσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου βγαίνει.  
Τὴ μοῖρα σου ἄλακρη τοῦ κόσμου ἡ μοῖρα μοιάζει,  
Σὲ κάθε ἀνθρώπου τὴ ζωὴ λίγη βροχὴ σταλάζει  
Καὶ κάνει τὴν μονότονη, κρύα, σκοτεινιασμένη.

ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

### ΧΑΜΕΝΗ ΕΛΠΙΔΑ

Ἐφυγ' ἡ μέρα, πάει νὰ γείρει,  
Κ' ἐγὼ προσμένω, ἀκόμα, ἀκόμα...

Ἰσως γυρτὴ στὸ παραθύρι,  
Σὲ περιμένω ἀπὸ τὸ γιόμα...

Στὰ μάτια μου ἡ ψυχὴ μαζεῦται,  
Τὸ σταυροδρόμι ὅλο κοιτάζω,  
Καὶ τὸ κεφάλι σὰν τὸν κλέφτη  
Ἀπὸ τὸ τζάμι κάπου δγάζω...

Μὰ σὺ δὲ φαίνεσαι, κ' ἡ νύχτα  
Φτάνει ἀπὸ πέρα, φορτωμένη  
Βαρὴ μιά θλίψη, καρδιοπνίχτρα,  
Γιὰ τὴν ψυχὴ ποὺ σὲ προσμένει.

Σκοτάδ' ἡ νύχτα τυλιγμένη,  
Κ' ἓνα μου δάκρυ κρύβει μαῦρο  
Ποὺ μιὰν ἐλπίδα κλαίει χαμένη.  
Καὶ, πές μου: Ποῦ θὰ τὴν ξαναῶρω;

Γιάννα, 27.2.21

ΛΙΓΓΕΛΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ